

VĚSTNÍK

Informační organ Československé Národní Rady Americké.

2137 S. Lombard Ave. Cicero, IL 60804-2037

Redaktorka Olga Kovářová

Telephone 708 - 656 1117 Fax 708 - 656 5611

Listopad - Prosinec - 1997

Radostné vánoce a mnoho štěstí
v novém roce 1998
přeje svým věrným členům a přátelům

Československá Národní Rada Americká

Betlém.

Na skříni betlém z papíru,
Beránci v jednom hloučku,
pastýři se psem Oříškem,
je pasou na poloučku.
Uprostřed jesle chudičké,
v nich Jezulátko leží,
a ze všech domků betlémských
sem kdekdo honem běží.
Nesou mu slípky, beránky,
i hrušek trochu v klínu,
a tamhle stará babička
poslední pelušinu.
Pod skříní dětí družina
se diví téhle kráse,
a Jezulátko s jesliček
tak pěkné usmívá se.

Karel Vaclav Rais

Jana Sacharuk:

**Jak Jana pronásledovala pana
prezidenta po Praze v roce 1990
a jak se k němu konečně dostala v roce 1997.**

Václava Havla jsem obdivovala jako dramatika už od sedmdesátých let, kdy jsem po prvé viděla jeho hru **Memorandum** přeloženou do angličtiny a potom jsem chodívala na všechno co od něj přišlo k nám do Ameriky. Samozřejmě, když přišla sametová revoluce, obdivovala jsem pana Havla ještě víc, a můj největší sen byl poznat tohoto vyjímečného člověka, potřást mu rukou, říct mu, jak mu fandíme v Americe, a poprosit ho, jestli by mi nepodepsal programy svých her, které jsem si celá ta léta schovávala.

Potom jsem v létě 1990 přijela do Československa. Moji příbuzní, kteří žili na Vyšehradě, šťastnou náhodou věděli, kde pan prezident v té době bydlel na nábřeží, a také do kterých restaurací a hospod rád chodíval. Tak jsem popadla svoje programy a vytáhla jsem s sebou svého milého a velice trpělivého bratrance, aby mě provedl po těch místech.

Nejdřív jsme šli tam, kde pan prezident bydlel. Dole byl samozřejmě strážný, který nám hned oznámil, že pan prezident není doma. Byla jsem zklamaná, ale pak jsem si řekla, že je to takhle asi lepší, protože proč by pouštěli nějakou neznámou bláznivou američanku k němu do bytu, a že bych vlastně měla větší šanci potkat ho na veřejných místech. Tak jsme se s bratrancem sebrali a šli jsme spolu na večeři do restaurace, kde jsme doufali, že se objeví pan prezident. Bohužel, jedli jsme sami, já zklamaná, ale ne připravená vzdát se.

Druhý den, jdeme zase na to, tentokrát po hospodách a tentokrát jsme měli to štěstí najít ho U pomníku, kde měl nějaké jednání v zadní místnosti. Samozřejmě zase všude strážníci. Prosila jsem tak sladce jak jsem uměla, ale nechtěli mě k němu pustit. Já jsem

samozřejmě chápala, že nemohou přerušit jednání kvůli nějaké neznámé cizince, ale stejně jsem byla zklamaná. No ale strážník mi poradil, že bych na to setkání měla největší šanci, kdybych přišla přímo na hrad.

Tak jsem třetí den vyrazila, tentokrát sama, na hrad, programy samozřejmě s sebou. Vlajka venku oznamovala, že pan prezident tam přece jenom je, tak jsem měla radost. Našla jsem schodiště, které vedlo k místům, kde měl v té době pan prezident kanceláře, a samozřejmě, zase strážník. Vysvětlila jsem mu o co jde a on mi řekl, že pan prezident půjde každou chvíli po těch schodech, tak jsem si na ně sedla a čekala. Za chvíli mi strážník říká, že by bylo lepší, kdybych si sedla do vedlejší místnosti, než jim sedět na schodech. Říkám mu, že ne, že se bojím pana prezidenta zmeškat, ale on mi sliboval, že jakmile se pan prezident objeví, přijde mi to ihned oznámit. Tak jsem si v klidu sedla vedle a čekala. Za chvíli slyším, že se na chodbě něco děje, ale strážník pro mě nejde, tak jsem si řekla, že to asi nic není. Tak čekám dál a už se mi to zdá dlouho, vrátím se tedy ke schodům a strážník mi oznamuje, že pan prezident už prošel. Zlobila jsem se, že mi to nepřišel říct, když mi to sliboval, ale on mi řekl, že pan prezident není daleko, že šel jen na oběd na Vikárku a že tam mohu za ním. Mě ale připadalo blbé ho rušit, když obědvá, tak jsem tam radši nešla. Strážník mi také řekl, že pan prezident určitě půjde stejnou cestou zpátky, takže na něj mohu čekat venku přede dveřmi. No a strážník měl pravdu, asi za hodinu se pan prezident zase objevil, ale tentokrát bohužel jen projel autem, takže jsem ho zahlédla jen přes okno. To bylo strašné zklamání.

Táhla jsem se tedy domů, ale pořád jsem se nechtěla vzdát. Napadlo mě napsat panu prezidentovi krátký dopis, a v něm mu vysvětlit, kdo jsem a proč ho vůbec chci vidět, přidala jsem k tomu fotku a měla jsem v plánu, že ten dopis budu nosit s sebou po

Praze a v případě, že bych se dostala někam, kde by byl pan prezident, dám ten dopis strážníkovi, který by ho mohl k němu propašovat a pan prezident by možná řekl: No tak, pusťte ji ke mně. Tak jsem napsala ten dopis, ale bohužel jsem neměla to štěstí být na správném místě a tím to skončilo.

No a v červnu 97 při příležitosti Sokolského sletu v Chicagu jsem se potkala s českým velvyslancem v USA panem Sašou Vondrou, kterému jsem vyprávěla tuto historku a on byl tak hodný, že mi spolu s panem Hanzelem vyjednali setkání s panem prezidentem a tím mi splnili dlouholetý sen. Byla jsem mile překvapena, že to neskončilo tak absurdně jako v dílech pana prezidenta nebo jako u Kafky, kde by se to točilo dokola ad infinitum, a že jsem se opravdu dostala k panu prezidentovi, i když jsem jen malý, obyčejný člověk.

Lituji jen toho, že na to bylo tak málo času, že jsem se stačila jen trochu představit a vyfotit se s panem prezidentem, a nezbyl čas dát tomu, kterého tak obdivuji nějakou otázku. Měla jsem pocit, že jsem mluvila jen já a toho moc lituji.

Takže bych na závěr tohoto dopisu ráda přidala nějakou otázku. Nevím, pane prezidente, jestli si najdete chvíličku času na to odpovědět, ale ráda bych na příklad věděla, kteří jsou vaši nejoblíbenější autoři, nebo díla, jaký je váš nejmilejší sen o sobě a o světě, koho v současnosti obdivujete, co máte v plánu psát dál a jak člověk, který mohl napsat Largo desolato, zůstává optimistou.

Tak tedy končím a moc děkuji za to setkání, na které budu vzpomínat celý život.

Děkujeme paní Blance Jirákové a SVU za laskavé zapůjčení videa "Ano, Masaryk" a všem ostatním, kteří se jakýmkoliv způsobem na úspěšném večeru podíleli.

Dosud došlé dary na ulehčení situace lidí, kteří byli postiženi katastrofální povodní v České republice.

(Jména dárců, která nebyla otištěna v minulém čísle Věstníku.)

Mr. and Mrs. Charles Halaska, Col...	\$ 50,00
Mr. and Mrs. Kalina, WA.....	\$ 50,00
Mr. and Mrs. Karel Kulp, KA.....	\$ 100,00
Mr. F. Lukes, IL.....	\$ 100,00
Mr. V. Zenisek, IL.....	\$ 50,00
Mr. and Mrs. Filip Kares, CA.....	\$ 100,00
Mr. and Mrs. V.J. Vosahlik, IL.....	\$ 50,00
Mr. and Mrs. J.A. Pritasil, IL.....	\$ 25,00
Mr. and Mrs. Karel Sichrovsky, N.Y...	\$ 25,00
Mr. John M. Richard, IL.....	\$ 100,00
Mr. and Mrs. Karel Čapek, IL.....	\$ 100,00
Mrs. E. Bujna Austria	\$ 50,00
Mr. M. Halouzka, CA.....	\$ 100,00
Neznámí dárci, celkem.....	\$ 35,00

Prosíme !

Použijte poslední stránku k požádání vašeho senátora, nebo senátorku, aby hlasoval (a) pro přijetí ČR do NATO. **Stále není dost hlasů.**

Oblastní výbor Chicago oslavil 28. říjen.

Důstojnou oslavou bylo oslaveno založení Československa v neděli 26. října 1997 ve dvě hodiny odpoledne v budově Sdružení Moravských Spolků, Berwyn, IL.

Program:

Fanfáry z opery **Libuše** (Bedřich Smetana)
Národní hymny.

Uvítání hostů - místopředseda Oblastního výboru ČNRA - Karel Čapek

Slavnostní projev - Ing. Karel Kžíž

Symfonická báseň "Vltava" (B. Smetana)

"Ano, Masaryk" - video - Dr. Z. Mahler, Praha

Báseň "Září" (K. Toman) - Věra Rokničová.

Hudba - Dr. Vlasta Folke.

Tohoto dopisu můžete použít v případě, že si přejete, aby ten, kdo reprezentuje vaši oblast ve vládě Spojených států, volil pro přijetí České republiky do NATO. Jak víme, Česká republika byla pozvána do NATO, ale pro opravdové přijetí se teprve bude hlasovat

Dear senator.....

I am writing to you today in regards to the pending vote of the U.S. Senate concerning the admission of the Czech Republic, Hungary and Poland to NATO.

As one of more than 1 million US citizens of Czechoslovak descent, I beseech you to vote in favor of the admission. During the golden years between 1918 and 1938, the Czechoslovak Republic epitomized an exemplary western democracy. The Czechoslovak people, often called the **Yankees of Europe**, unabashedly emulated the founding principles of the United States of America. The Munich Conference betrayal of 1938 by their British and French allies may have been forgiven but cannot be forgotten. Even more than 40 years of Soviet imposed communist regime could not break the spirit of those subjugated people, who ones again seek their rightful place among the western democracies. The economic recovery, political stability and great advances made in the protection of human rights clearly indicate that the Czechs have earned the trust and support of the United States to be admitted into the North Atlantic Treaty Organization.

Rest assured, dear Senator....., that the American citizens of Czech descent, who represent a sizable portion of your constituency, closely monitor all votes cast on the floor of the US Senate and will greatly appreciate your supporting vote.

Very sincerely yours

.....